

Hendes Aabenhjertighed forfærdede hende nu. Men til alt Held var Brevet aldrig blevet afsendt. For det første havde det været saa umaadelig svært for hende at skrive det. Det var gaaet hende med dette Forsøg paa en Selvforklaring som med saa mange tidligere, jo alvorligere hun prøvede at udforske sit eget Indre, desto mørkere og uvejsommere blev det. Saa hændte der desuden det, at hun i de Dage mødte en Veninde, der lige var kommen hjem fra en Udenlandsrejse med sin Mand. Veninden fortalte, at de i Wien havde truffet Dihmer i Selskab med en høj og meget smuk Dame, der talte tysk. Af hendes Beskrivelse forstod hun, at det var den Münchner-Kunstnerinde, han havde omtalt som et Bekendtskab fra Wiesbaden, og da hun kom hjem, foranstaltede hun med en Følelse af Lettelse en højtidelig Baalfærd for sin tolv Sider lange Bekendelse.

Og nu skulde hun alligevel møde den engang igen i denne forglemte Brevlap! ... Og at det skulde ske netop idag, da hun havde været saa pinagtig forfulgt af Erintringen om ham! Her paa Storeholt saaes de jo første Gang, og det var maaske ogsaa nok her, de havde haft de bedste Timer med hinanden. Allerede paa Vejen fra Stationen, da hun fra Vognen saaes det første Glimt af den hvide Gaard og dens Spejlbillede i „Grønnevandet“, overvældedes hun af Minderne.

Men alligevel! Hvad enten hun i dette blinde Spil om sin egen og en andens Lykke havde grebet fejl eller ikke — og det Spørgsmaal vilde hun aldrig i Evighed faa udgrundet — saa var nu Terningekastet gjort og